

Espanya va bé, gràcies Jospin

“**J**o he aconseguit que Espanya i Itàlia, que hom volia deixar a les portes de l'euro, hi siguin a dins”, va dir, literalment, el primer ministre francès dimecres passat. Incomprendiblement, aquesta frase sorprenent va passar desapercebuda de la majoria de mitjans de comunicació espanyols. Potser perquè Jospin la va dir en una llarga entrevista concedida a la cadena TF1 per fixar la seva posició sobre la descontrolada revolta dels parats francesos, i els titulars i les explicacions es van centrar en aquest tema.

I què caram hi feia, una referència a Espanya en un llarg discurs sobre les solucions a la desocupació francesa? La frase, en primer lloc, causa sorpresa: que és Jospin el “tapat” del PSOE per a les pròximes eleccions generals? Tanta enveja té Jospin dels èxits europeus d'Aznar, Rato i Pujol que vol posar-se medalles com sigui? No sembla pas que la política espanyola sigui precisament allò que l'interessa... O és que, senzillament, Jospin volia fer “el pinxo” presentant-se com el gran vertebrador de la construcció europea, ajudant els països “mediterranis” a ser acceptats pel club dels rics del nord? Potser sí, ja se sap que, als francesos, sempre els agrada de sentir-se al centre del món. Però, tot i així, qui havia dit que els països mediterranis necessitaven ajuda, que els volien deixar “a les portes de l'euro”? Si ens hem de creure Jospin, resultaria que els esforços econòmics fets des d'Espanya per aprovar l'examen de l'euro serien pura pantomima. Si ens hem de creure Jospin, tindrien raó els qui ja fa temps que diuen que això de l'examen de Maastricht és una cosa arreglada per conveniència política de tots els socis de la Unió...

Però la veritat és que l'afirmació de Jospin no volia revelar, exactament, cap secret, sinó que anava en un altre sentit, molt més interessant. Anem a pams, i comencem completant aquest renoi de frase de Jospin: amb Espanya i Itàlia dins l'euro, s'assegura un euro que serà “molt més competitiu respecte al dòlar”. Aquí està la clau de volta de la qüestió.

En primer lloc, Jospin manifesta allò que per als francesos sempre ha estat molt clar, però que a Espanya no en deien ni mot. Una pesseta fora de l'euro donaria molt mala imatge dins l'estat espanyol, però, vist des de França, seria un avantatge competitiu clar. Els sona el concepte “devaluacions competitives”? Quan, els anys 93 i 94, l'Espanya oficial plorava amargament pel “ridícul” de les quatre devaluacions que havien fet perdre un 30% del valor a la divisa espanyola, els exportadors catalans i espanyols es fregaven les mans perquè finalment

podien vendre més barats els seus productes a l'estranger. I a França, i també a Alemanya, es queixaven d'aquesta devaluació “competitiva”, que beneficiava els productes espanyols i encaria els francesos o alemanys.

Així, doncs, s'entén per què caram Jospin lligava la pesseta amb la lluita contra la desocupació a França: amb la pesseta dins l'euro, ja no es pot devaluar, s'ha acabat aquest avantatge competitiu i les empreses franceses ja tenen un perill menys. És a dir, més facilitats per a inventir i crear llocs de treball. És un argument simplista, que pot deixar tranquils els francesos, però que a l'altra banda del Pirineu hauria de preocupar. Si no es pot devaluar, les nostres empreses continuaran essent competitives? El temps i el

propi esforç de les empreses ens ho diran...

Però hi ha encara una segona reflexió, lligada a la frase de Jospin, un euro “competitiu respecte al dòlar”. Més enllà de la competència entre la pesseta i el franc, Jospin deixa entendre que, amb Espanya i Itàlia, l'euro per força serà una moneda “feble”, una moneda devaluada respecte al dòlar. I creu que això és bo, perquè abaratirà els productes francesos, i tots els europeus, respecte als productes americans i a qualsevol que es vengui amb dòlars.

Ves per on, hem descobert un nou lema europeu que encara no s'havia fet públic: “*La dévaluation est morte, vive la dévaluation!*”.

Petit epíleg: un dirigent nord-americà va dir una vegada als europeus, enmig d'una de les moltes guerres comercials: “El dòlar és la nostra moneda, però és el vostre problema”. ■

ALBERT CLOSAS

“Tanta conya amb l’“España va bien” del president Aznar i ara resulta que ens diuen que el veritable artífex de la gesta econòmico-europea d’Espanya és... Jospin.”